

כשהורים שלנו עלו מתימן ארצה, חשבו שיש רק דרך אחת ללכת בה. דפוס החשיבה הזה חדר עד לפרטים הקטנים. כמעט לא יצאנו מהבית בשבתות. כל הלכה הייתה מוקפדת כל כך, אפילו האוכל שאכלנו בבוקר שבת היה קר. היום העולם התפתח, ומבינים שאין דרך אחת ללכת בה. מי שבוחר לשמור שבת יכול לחמם אוכל על הפלטה. מי שבוחר לא לשמור יכול לקחת אוטובוס ולנסוע לים. כל אחד מחליט על עצמו. היום העולם יותר פתוח, נאור ומתקדם. אני שמחה שנולדתי בדור הנכון.

כל הכיתה של שירה מתכננת לבוא לטיול השנתי במכנסיים ובחצאית קצרה מעל הברך. למה? לא מזמן פתחו חנות בגדים חדשה בשכונה, ויש שם מכנסיים שווים לטיולים וחצאיות קצרות. היום בכיתה הבנות סיכמו שבאים עם בגדים מהחנות הזאת לטיול. שירה לא יודעת מה לעשות. היא מבינה שזה לא לפי ההלכה אבל לא רוצה להיות שונה מכולן, אז נראה לה שגם היא תתלבש כך...

חודש ארגון בסניף. כולן מתאספות ומחכות לתחילת החזרות. אחת הבנות אומרת שפגשה היום את המורה שולה, וכולן מתחילות לצחוק. שולה היא המורה לספורט בבית הספר, ולא כולן אוהבות אותה... פתאום בתיה אומרת לאסתר: "נו, אסתר, ספרי מה קרה לך עם המורה שולה אתמול, ראיתי שהיה לכן קטע..." אסתר לא יודעת מה לעשות. אם תגיד שהיא לא מוכנה לספר כי זה לשון הרע, יצחקו עליה. אם תספר, תדבר לשון הרע.

בבית הכנסת המרכזי בשכונה נפגשות כולן כל ליל שבת. בקבלת שבת רוב הבנות שבגיל של רוני מתפללות, חלקן קצת מדברות... רוני משתדלת להתרכז בתפילה, ולהישאר גם לדרשה של הרב שמספר דברים מעניינים על פרשת שבוע. תמיד בשלב הזה כולן יוצאות החוצה ואחר כך שואלות אותה איפה הייתה, והאם היא משועממת... רוני מתלבטת אם להמשיך להישאר לדרשה, כי היא רוצה שיהיו לה חברות.